

Fénysugár

Evangeliumi hitebresztő és hirteljesítő folyóirat

Felelős szerkesztő: Gáncs Aladár ev. lelkész. Laptulajdonos: „Fébé” Ev. Diakonissza Nőegylet. Megjelenik minden hó 1-én és 15-én. Előfizetési ára félévre 2 pengő 25 fillér, többes küldésnél 2 pengő. Egyes szám 20 fillér. A kiadásért felelős: Pauer Irma, diakonissza főnöknő. Kiadóhivatal: Klotildfalva, utolsó posta Piliscsaba, Pestmegye.

Mivé lehetsz még?

(Lukács 15: 19.)

Ne azt kérdezd: „Mi lesz még énvelem?” Hanem azt: „Mivé lehetnék még!” Sok minden van, ami már nem lehetsz. Nem lehetsz feddhetetlen múlttal bíró egyén. De lehetsz még Istennek hálás gyermeke s a megváltás felett örvendő lélek! — Oly öröm volt, mikor nemrégiben rámutathattam valakinek erre a csodálatos lehetőségre. Valamikor együtt játszadoztunk, de azután ő eljátszotta életét a széles úton s most megroncsolt idegekkel tengeti életét, napról-napra ijedten kérdezve: „Mi lesz még velem?”

A tékozló fiu sem tudott l'ábalni addig a magaválasztotta út tekervényeiből, míg a moslékos dézsza fakó tükrében ezt a kérdést nézegette. A felszabadulás útjára úgy jutott el, hogy életének összes kérdése ebbe az egyetlenegy problémába olvadt össze: „Mivé lehetsz még?” A lelkiélet egyik mély ismerője a következő megállapítást tette: „Korunk egyik legnagyobb betegsége, hogy mindenki azzá akar lenni, amivé nem lehet.” Az „én” túltengése van ebben. S mennyi szenvedést csinálnak maguknak ebből az emberek!

Oh, ki látja meg már végre ezeket a szenvedéseket! Ki könyörül azokon, akik vergődnek, nyögnek, mint Izrael népe a pusztai vándorlásban, mert nem lett azzá, amivé Isten akarta? Kiknek az életéből árad világosság s erő, mely elvon attól, amivé úgy sem lehetsz. És ha árad feléd ilyen, megnyitod-e szívedet? Nem mondod-e magadban: „Éz csak azért beszélne le, mert irigylis tőlem!”

Nincs is hatalma másnak, csak Isten Lelkének, hogy megmutassa az igazságot. A tékozló fiu haza mert menni az Atyai házhoz, pedig tisztában volt azzal, hogy nem lehet többé azzá, ami először lenni akart. És nem csalódott. Ezt mondhatom tenéked is, kedves lélek. Nem fogsz csalódní te sem, ha elfordulsz egészen attól, amivé eddig akartál lenni. Légy kiméltelen! Mondd ki az „én”-edből fakadó s világhoz tapadó eddigi életterveidre a halálos ítéletet. Számold fel! Meg tudod ezt tenni? Akkor haza érkezel. Akkor leszel valósággal azzá, amivé lehetsz. Isten ígéje fogja megmutatni néked, hogy mi az. Méltóságra vágyol? Oh, nagy méltóság Isten gyermekének lenni! Tiszta ruhában szeretnél járni? Fehéítsd meg ruhádat a Bárány vérében! Örömknek hiányát érzed? Folyton újakat kapsz. Te biztos úton vagy s minden arról győz meg, hogy az, amivé még lehetsz, mindennél nagyobb. Csak érkezz haza! (Luk. 18: 17.)

G. A.

Részlet Wrede Matild,
„a foglyok angyala“ munká-
jából.

Gondolatok.

Egyszer Wrede Matild a kakolai fogház betegosztályára ment. Egyik szobában 10 férfi feküdt. Egész hulláma a rossz hangulatnak csapott felé, amikor belépett az ajtón. Az Úrhoz fohászzkodott segítségért, hogy ezeket a boldogtalan emberi lelkeket helyesen és a cél felé vezethesse.

A szoba közepére ült és így kezdte: „Kedves Barátaim! Tudjátok-e, hogy, aki igazán akarja közülünk, az a világot egy lépéssel előbbreviheti.“

Meglepetten és gyanakodva néztek rá a foglyok.

„Egészen bizonyos“ — folytatta — „hogy mi a mi tiszta gondolatainkkal a világot előre viszzük, épen úgy, ahogy a sötét és gonosz gondolatainkkal ártunk neki. Látjátok, Barátaim! Mi állandóan különböző gondolatokat terjesztünk. A legalacsonyabbak az irigység, a bosszú és a keserűség gondolatai. Ha ti, akik itt feksztök, állandóan ilyen gondolatokkal foglalkoztok: „Ez a felvigyázó szívtelen“ — „Az igazgató igazságtalan ember“, stb. — ez igaz lehet, de mindenesetre barátságtalan és komor gondolatok. Ilyen módon a gyűlöletből és keserűségből hálót fontok magatok és mások köré.“

Néhány a beteg foglyok közül felült az ágyában és meglepetten kezdett figyelni. Wrede Matild folytatta:

„Ha a feleségetekre, gyermekeitekre gondoltok, akkor magasabban szárnyalnak a gondolataitok. Szeretetből és kedvességből fontok hálót. Ha mindnyájan barát-ságosak vagytok, akkor meleg han-

gulat keletkezik itt és árad szét innét. Hullám gyanánt terjed és ér el szeretteitekhez.

Vannak gondolatok, amelyek még magasabbra szállnak, egyenesen Istenhez.

A mi lelkünk minden alantas fölé emelkedhetik. En ezt magamon is megtapasztaltam. Nekem is harcolnom kellett ezekkel a keserű és csunya gondolatokkal. Tudom, hogy az ilyen gondolatokkal embertársaimnak és magamnak is ártottam és a Szent-Lelket megszómitottam. De én is tudok szeretetteljes és meleg gondolatokat szétárasztani és sokszor áradt már felém is melegség a gondolataim tárgyairól.“

„Igen,“ — szolt közbe az egyik férfi, — „ezt én is és sokan közülünk megtapasztaltuk. Tegnap pl. amikor délben a vonat fűtүүлését meghallottuk, az csengett a fülünkben: Wrede Matild jön! Wrede Matild jön! — és csakugyan meg is jött ezzel a vonattal.“

„Igen, így van ez“ — mondta Wrede Matild — „azt is megtapasztaltam, hogy a gondolataim egyenesen Istenhez szállnak és tudom, hogy mi Istennel élő összeköttetésben lehetünk. És, ha így Vele életközösségben vagyunk, Neki engedelmeskedünk és az Ő szeretetét a világban szétárasztjuk, akkor azokhoz tartozunk, akik a világot a világosság, a nyugalom és a békeesség útjára elsegítik.“

Wrede Matild elhallgatott. A betegek ültek ágyaikban és valami jobb, tisztább, magasabb utáni vágyódás és szomjuság látszott lesoványodott arcukon, megkeményedett vonásaikon.

Wrede Matild felemelkedett: „Áldja meg az Isten mindnyájukat és Ő irányítsa gondolataikat!“

Azután kezét szoritott mind-egyikkel és ment.

A BIBLIA KÖNYVEI

Mózes öt könyve.

A második könyvből a szentsátor leírása és felszentelése víz át a harmadik könyvhöz. Ez a Leviták, vagy papok könyve, a szertartási rendelkezéseket közli. A különféle áldozatok, a papok felszentelése, az egyszerű hívek különböző életviszonyaiban szükséges tudnivalók, a tisztulások, a 23. fejezetben az ünnepek, köztük a mai husvét alapját képező páska, majd az istentiszteleti felszerelések, fogadalmak s a tizedtörvénye vonulnak el előttünk. A biblia legunalmasabb könyvének szokták nevezni. Így emlékezik meg róla Torrey dr. is, de hozzáteszi, hogy csak addig, míg az ember nem tudja Jézus Krisztusra, mint a mi igazi Főpapunkra, vonatkoztatni a dolgokat. Ebben kész példát adni és segítségünkre jönni a Zsidókhoz írt levél is, főleg 9. fejezetében. A harmadik könyv mindössze egy hónap történetét foglalja magában. Eseménye kevés. De mégis van s ez azt bizonyítja, hogy ezek a szertartási rendelkezések nem készültek „írott malasztanak.“ Mögülök az Úr félelmetes szentsége ragyog át, mikor a 10. fejezetben. Áron fiainak, Nadáb és Abihú halálának történetét olvassuk, akik megemésztették, mert idegen tüzet vittek az oltárra, s mert nem szívlelték meg: „Akik hozzám közel vannak, azokban kell megszenteltem.“

A kivonulás második hónapjától kezdve 38 év eseményeit foglalja egybe a negyedik könyv. Számlálások könyvének szokták nevezni, mivel két népszámlálás van benne. Az egyik a Sinai hegytől való elindulás, a mé-

sik a Jordán keleti felének elfoglalása előtt. A nép felvonul Kanaán határára, de a kémelek elcsüggesztik s hitellensége folytán nem mer bemenni. Négy évtizedes veszteglés, bolyongás a pusztában a gyávaság büntetése. (13—14. fej.) A négy évtized alatt sokfélekép nyilvánvalóvá lesz a nép szívének körülmetélensége, a test kívánságaihoz való ragaszkodása, az Úrral s Mózeszel szemben való bizalmatlansága. Az elégedetlen nép lázongása egyrészt, az Úr részéről jövő szigorú büntetések másrészt, igen próbára teszik Mózes szívét. Többször találkozunk megható imádságával, melyekben tusakodik népéért az Úrnál. Am az Úr vele sem tesz kivételt. Egy alkalommal tanusított csüggedéseért azzal büntették, hogy nem mehet be az ígért földjére. (11. fej.) Ő azért hű marad s egyik súlyos ítéleti időben felállíttatja az érc-kigyót, melyet az Úr Jézus maga később az Ő keresztyével hozott összefüggésbe s melyre, aki feltekintett, megmentett.

A halálát közeledni érező Mózes három nagy beszédben búcsuzik a néptől. A pusztai vándorlás közben egészen új nemzedék nőtt fel, mely nem hallotta a törvény kihirdetését. Ezért, de meg hogy az Úrhoz való hűséget a Kanaán határán álló népnek szívére helyezze, feleleveníti a régi eseményeket, az Úr kegyelmének dicső emlékeit. Vele elismélti a kijelentést és alaposan újra a törvényeket is. Ettől az isméllestől vette Mózes ötödik könyve a Törvény isméltség és bizalom Istennel szemben: ez az főleg, amiről bizonyosságot tesz, utalva most már a pusztai vándorlás alatti rendkívül komoly tanu-

ságokra is. Mint atya szól gyermekeihez s a legkülönbözőbb hangnemben feltárja a nép előtt az átok, vagy áldás nagy titkát. Minden azon fordul meg, hogy milyen vagy bensődben az Urhoz. Ezért beszél a szívbeli körülmétkedésről. (10. fej.) Utolsó énekében is az Úr hűségét s utolsó áldásában is annak a népnek állapotát magasztalja, amelyik az Úr népének nevezheti magát. A 18 fejezetben utalást találunk arra, Aki eljövendő, a Messiásra. Az Úr Jézus jól ismerte e könyvet. A 40 napos pusztai tartózkodás után a kísértő minden támadását a Mózes ötödik könyvéből vette s a szeretet nagy parancsolatát is innen idézte. Ma is sok áldást lehet venni Mózes öt könyvéből.

Az út a Bárány nyomdokában.*

Jel. 14: 4.

Az út a Bárány nyomdokában az egyetlen út, amelyen előbbre juthatunk, az egyetlen, amelyen állandó békességet nyerhetünk, amelyen gyümölcsöző életre találhatunk, amelyen győzedelmesekké lehetünk s a dicsőséghez eljuthatunk. Mert aki a Bárányt követi, valahová megy, az oda jut, ahol a Bárány van. A Bárány pedig a trón közepén van. Csak az Ő útja vezet a trónhoz, semmi más út.

Hirdetjük a Jézus Krisztusban való teljes váltságot, s ezt az igazságot soha sem szabad szem elől

* Ez már a második Steinberger-könyv, amely az Anyaházi Iratterjesztés kiadásában legutóbb megjelent. Az itt közölt mutatvánnyal kedves olvasóink figyelmét felhívjuk erre a csinos kiállítású füzetre, mely már oly sokak számára lett nagy áldássá. Terjedelme öt iv. Fordítását szintén Vargha Gyuláné végezte. Kapható a kiadónál: „Fébé” Iratterjesztése, Klotildfalva (Piliscsaba). Ára 1 P. 60 f. Portó 14 f.

téveszteniünk, de reá kell mutatnunk arra az útra is, amelyen ezt a hit által megragadott váltságot óráról-órára keresztül lehet vinni a gyakorlati életben. Ez az út az, amely a Bárány nyomdokában vezet. Mert nem tudjuk megérteni a saját életünket, nem tudjuk megérteni a saját útjainkat, egyik botlást a másik után követjük el mindaddig, míg a Bárány életét és útját meg nem értettük. Péter buzgó és őszinte ember volt már pünkösöd előtt is, de nem értette meg Mesterének útját, a Bárány útját, azért tagadta meg Őt. Nekünk első sorban nem tanokkal van dolgunk, hanem személlyel — Jézus példányképet hagyott reánk. A tanok félrevezethetik és elfáraszthatják az embert, de a Bárányra való föltekintés s az Ő nyomdokaiban való járás nem. Örökre áldott az Atya, hogy a Bárányt nemcsak bűneink áldozatául adta ide, hanem útunknak világító szövetnekéül is. Milyen nagy szükségünk van erre, különösen a mostani időkben, mikor az egyik hang azt mondja: „Itt van Krisztus!”, a másik pedig így kiált: „Emitt van Krisztus!” Bárányok csak arra mennek, ahol a Bárány természetét és útját fölismerik.

A Bárány útja mindenekelőtt elkészített út. Olyan út, amelyen valamikor az Ő szent lába haladt. Ha nem látszik is nagyon simának, azért mégis tudhatjuk, hogy Ő elengedte és elkészítette és ez nekünk elég. Nem ismeretlen út ez, mert mindenütt megismerhetjük az Ő lábnyomait. Minden nehézségeink közt, amelyekkel családi életünkben, a világban, szegénység, vagy elnyomtatás közt találkozunk, ott találjuk lábnyomait. Ismeri minden útainkat. (Zsolt. 139.) „Mert amennyiben szenvedett, Ő maga is megkísértevén, segíthet azokon, akik megkísértetnek.” (Zsid. 2: 18.)

A tiszta szív.

A tó álomban szendereg,
 Elült a hab s a szél,
 É kép a hívő emberek
 Békéjéről beszél.
 Erdő, mező víg dalra — hív,
 A tó áll csendesen.
 Ily csendbe van a földi szív,
 Ha Krisztusban pihen.

Minden habot aranyba von
 A nap, míg rámosolyg,
 S ott tükröződik a tavon
 A fényes égi bolt.
 Isten szerelme így ömöl
 A tiszta szívbe át,
 Míg Jézus képe tündököl
 Ott benn, visszfény gyanánt.

A fáradt nap pihenni száll,
 Ezernyi csillag ég,
 A szív verése itt eláll,
 Mert vár reá az ég.
 A porba hull minden, mi por,
 A kárpit szétszakad,
 A földi test míg szétomol,
 A lélek im, szabad!

Istennek népe, vár amott
 Örök szombat reád,
 A Bárány lesz ott pásztorod.
 S dicső nyugalmat ad.
 Nehéz verejtéked se hull,
 S nem hull ott könny, se vér,
 A zord halál ott már nem úr,
 Istenben minden él.

Németből ford. Vargha Gyuláné.

A leggazdagabb ember.

Egy szegényember fát vágott az erdő szélén, odalépett hozzá egy gazdag földbirtokos és így szólt: „Birtokomat kikerekítettem. Az egész völgy, amerre a szem ellát, az enyém.

„Úgy” — szólt a szegény favágó.
 „Ezek a szántóföldek itt a környéken is mind az enyémeek.”

„Úgy.”
 „És ott az egész hegyoldal.”

„Úgy — és a kék ég is odafent?” — kérdezte a favágó.

A földbirtokos a fejét rázta.

„Az az enyém” — mondta daldalmasan a kopott, szegény favágó.

Aznap éjjel azt álmodta a földbirtokos, hogy meghalt a falu leggazdagabb embere. Felébredt ál-mából és azt gondolta, hogy ez nem lehet más, csak ő.

Reggel elmondta a szolgája, hogy az erdőszéli kis kunyhóban hirtelen meghalt az öreg favágó.

„Úgy” — mondta a gazdag földbirtokos és egy különös gondolata támadt: „Úgy látszik, ő volt a leggazdagabb ember a faluban!”

Bizalom.

Egy idősebb, egyedül álló hölgy feküdt a kórházban. Térdizületi gyulladása volt és az orvosok megállapították, hogy csak úgy tudnak segíteni rajta, ha a lábát térdben amputálják. Sokáig gondolkoztak és haboztak, szerettek volna más kivezető utat találni. De végül is a műtétet ki kellett tűzni.

Amikor megkezdték az altatást és a kloroform a beteget már elkábitotta, imádkozni kezdett:

„Uram és Megváltóm! Te tudod, hogy mennyire szükségem van a lábamra, hogy kenyeremet megkeressem. Mutasd meg a tanár úrnak, hogy hogy segíthetne rajtam, anélkül, hogy a lábamat eltávolítsa.”

A sebésztanárt, aki hívő ember volt, meghatotta az imádság és így szólt: „Én nem birom ezt a lábát amputálni, próbáljunk más megoldást találni.”

És sikerült más műtéti eljárással megtartani a lábát. Merev térdrel, de a saját lábán jár az asszony.

Amit mi a mi tiszta pillanatunkban kérünk az Urtól, azt kéri a Lélek az öntudatlan pillanatokban is a mi számunkra. És meghallgatásra talál a kérésünk.

KÜLMISSZIÓ

Az Ő ígéretei: „igenek és ámenek.”

Egy kínai missziói állomás körül rablócsapatok garázdálkodtak. Néhány száz asszony és gyermek menekült a missziói házba.

Előző éjjel a misszionáriusnőnek súlyos maláriarohama volt. A sátán közeledett hozzá és megkísértette: „Mit fogsz csinálni, ha a rablók megtámadnak? Mit gondolsz az ígéretekről, amelyekben biztál, ha a lövöldözés megkezdődik és a rablók ide is eljönnek.” Nagy félelmében Ahhoz fordult, Akinek a sötétség felett is hatalma van és így szólt:

„Uram, én megtanitottam ezeket az embereket bízni az ígéretekben, ha most ezeket nem váltod be, akkor én többet itt nem szólhatok. El kell innen mennem.”

A következő éjjelt ott töltötte a menekült nők, gyermekek és az imádkozó keresztyének között. Rettenetes kegyetlenségek történtek körülöttük, de a missziói állomás érintetlen maradt. Következő reggel három különböző ember kérdezte a szomszédságból: „Ki volt az a négy férfi, akik éjjel a ti háztetőnkön őrködtek?” — Amikor azt mondták nekik, hogy nem volt senki a háztetőn, nem akarták elhinni és azt mondták: „Nem lehet, hisz mi a saját szemünkkel láttuk.”

Azután megértették, hogy Isten ma is őrizteli az övéit, az Ő angyalaival és, hogy az Ő ígéretei ma is „igenek és ámenek.”

—XXXX—

Bizonyosság.

Egy utazó beszélt el a következő történetet:

Egy külföldi utam alkalmával találkoztam egy öreg néger rab-szolgával és megkérdeztem: „Öreg ember, nem szeretnél te inkább az égben lenni, mint ezt a hosszú útat gyalog megtenni?” — Rám nézett és így felelt:

„Igen, Uram, azt szeretném.”

Tovább kérdeztem: „Azt gondold, hogy az égbe jutsz, ha meghalsz?”

„Azt, Uram!”

„Azt gondold, hogy Isten befogad egy ilyen öreg négert az égbe, amilyen te vagy?” — folytattam.

„Igen, Uram!” — felelte nyugodtan.

„Mi, te azt gondold, hogy a te bűneid megbocsáttattak, mikor még olvasni se tudsz. Olyan sok fehér ember van, aki írni és olvasni tud és ezt még sem tudják. Te tévedsz, valaki félrevezetett, te ezt nem tudhatod.”

Az öreg néger egy hatalmas jegenyefára mutatott az út mentén és így szólt:

„Uram, látod ott azt a fát?”

„Látom,” — szóltam — „de mit akarsz azzal?”

„Uram, ha azt a jegenyefát a válladon vinnéd 200 lépésnyire és azután letennéd, nem tudnád akkor megmondani, hogy mikor tetted le? Uram, amilyen biztosan tudnád te azt, épen olyan bizonyosan tudom én is, hogy az Úr mikor vette le az én bűneimet.”

Gondolatok.

A földi szerencse romjain sokkal több lélek találta meg Jézust, mint a bőség és gazdagság idején.

Nem a hivatásod az oka annak, amitéged akadályoz az Istennek való szolgálatban, hanem te magad.

Tudakozzátok az Írásokat!

Vezérfonal a Biblia olvasásához.

Febr. 16. Luk. 11:37—54, Efez. 4:25—32. Minden bűnnel, amelyet elkövetünk, meg-szororitjuk Istennek Szent-Lelkét, annál inkább, ha már Istennek gyermekei vagyunk. Pedig épen az itt felsorolt bűnök, a hazugság, a harag, sokszor olyan mélyen gyökereznek az emberi szívben, hogy finomabb formában még az újjá-születés után is jelentkeznek. Hazugság alatt pl. nemcsak épen a határozottan szavakban kifejezett hazugságot kell érte-nünk, hanem minden olyan magatartást, amely valami másit igyekszik láttatni, mint ami a teljes igazságnak megfelel. Harag alatt sem csak épen a haragos, dacos ki-töréseket, hanem a szív mélyén elrejtett neheztelést, megbocsátani nem tudást stb. Ilyen értelemben vizsgálj meg magadat, Istennek gyermeke, nem szomorítod-e meg még mindig Isten Szent-Lelkét?

Febr. 17. Luk. 12:1—12, Efez. 5:1—14. Isten gyermekeinek minden cselekedete, szava, gondolata meg kell hogy állhasson Istennek világozságában. Ami ki nem bírja a világosságot, az nem az Úrtól van. (Ján. 3:19—21.) A világtól is ilyen értelemben kell elszakadnia az Isten gyermekeinek, hogy szakítaniok kell mindavval, ami a világban a sötétségnek szolgál, nem pedig úgy, hogy kiszaladjanak a világból, kolos-torokba, vagy más olyan helyekre, ahol a saját kegyességükben gyönyörködnek. Az Úr Jézus nem vesz ki bennünket a világ-ból, hanem megőriz bennünket a gonosz-tól (Ján. 17:15), ha mi is határozottan és öntudatosan szakítunk minden bűnnel.

Febr. 18. Luk. 12:13—21, Efez. 5:15—21. Aki őszintén vágyik arra, hogy megértse az Úr akaratát, az meg is értheti, mert az Úr tudatja azt velünk: 1) szent Igéje által, 2) külső körülmények által, 3) lelkiismeret-ünk által, ha azt megnyitjuk Istennek Szent-Lelke előtt. S aki megértette Isten akaratát és követi azt, annak szíve mindig jobban megtelik örömmel és hálával, s az

mindig jobban megtanulja kihasználni az alkalmakat a bizonyoságtételre.

Febr. 19. Luk. 12:22—31, Ámos 8:11—12. Milyen boldogok vagyunk mi, s mennyire hálásak lehetünk azért, hogy olyan időben élünk, mikor Isten beszéde után való éh-ségünket és szomjúságunkat kielégíthetjük. Hangzik mindenfelé az evangélium hirde-tése hazánkban is, s aki a mostani idők-ben meg nem tér, az igazán nem vethet egyébre, mint a saját szívének keménysé-gére és engedetlenségére. De épen azért, mert oly sok kemény és engedetlen szív van, jöhetnek újra száraz, terméketlen idők, ha idejekorán föl nem engedi magát rá-zatni ez a nemzedék, s ha Isten kegyelme nagy, hatalmas lelki ébredéseket nem adhat. Ne szünjünk meg imádkozni a nagy álta-lános ébredésért!

Febr. 20. Luk. 8:4—15, II. Kor. 12:1—10, Ján. 11:20—27, Fil. 1:12—21. Pál apostol megtanulta azt a nagy leckét, hogy Isten országában nem azok az erősek, akik termé-szettől fogva erősek, akár testben, akár értelemben és tudományban, akár akarat-erőben, hanem azok lesznek erősekké, akik a maguk teljes tudatlanságának, erő-telenségének, tehetetlenségének tudatában, Isten erejét fogadják be, s engedik munkálczkodni az életökben. Ő sem könnyen jutott el ennek a megtanulására. Újra meg újra könyörgött olyasmirért, amit Isten nem ad-hatott meg neki, míg végre belátta, hogy nem az jó neki, amit ő jónak gondol, ha-nem az, amit az Úr akar, ha az ellenke-zik is az ő gondolatával. Így nevel ben-nünket is az Úr, megtanultuk-e már a leckét?

Febr. 21. Zsolt. 23. Efez. 5:22—33. Pál összeköti a gyakorlati életre vonatkozó tanácsot a lelki életre vonatkozóval. Mert a gyakorlati életben a házastársak egy-máshoz való viszonyának is meg kell szent-teltnie, hogy az hasonlóvá váljék a Krisztus és az Ő egyháza közt való vi-

szonyhoz. S Krisztus és az Ő egyháza közt oly melegnek, oly bensőségteljesnek kell lennie, mint amilyen az egymást szerető férj és feleség közt a viszony. A házasságot is és az egyházat is az Úr szerzte, s mindegyiknek Őt kell dicsőítenie.

Febr. 22. Luk. 12:32—48. Efez. 6:1—9. Minden földi viszonynak meg kell szentelnie hit és engedelmesség által. Szülő és gyermek, szolga és úr úgy álljanak szembe egymással, hogy mindegyik Isten géje által engedje magát vezetletni, s akkor mindegyik meg tudja majd adni a másíknak azt, ami azt megilleti. Mennyi ferdéséget látunk manapság ezekben a mindennapi viszonyokban! S miért? Mert Isten Igéjét nem veszik zsinórmértékül, hanem az abban előírt szeretet helyett, amely a másíknak a javát nézi, kiki önzőn keresi az őnmaga hasznát. Ideje volna már ebből az álomból is felébredniök sokaknak!

Febr. 23. Luk. 12:49—59. Efez. 6:10—24. Az új embert, amelyet fel kell öltöznünk, Pál apostol itt fegyverzethez hasonlílja, annak jeléül, hogy a keresztyének folyvást harcban kell állnia. Nem azért, mintha ő akarna támadni, hanem mert őt támadja az ellenség, a sátán, s annak egész hada, mely a körülöttünk levő levegőget megtölti. Ezeket a támadásokat a magunk emberi erejével vissza nem verhetjük, csak az újjászületés útján megnyert lelki fegyverzettel, igazsággal, békességgel, hittel, üdvbizonyossággal. Támadó fegyverünk egyetlenegy van: Isten Igéje, de ezt azután szorgalmasan kell forgatnunk.

Febr. 24. Luk. 13:1—9. Titus 2:1—10. A gyülekezetnek minden rendű és rangú tagja, férfiak és nők, ifjak és vének, urak és szolgák reá vannak bízva a lelki vezetőre, a lelkipásztorra. Annak joga és kötelessége őket vezetni, inteni, ha kell feddeni. De természetesen csak úgy, ha minden jóban ő jár elől, ha abban, amiben fedd, ő feddhetetlen. Ahol ilyen a pásttor, ott a nyáj jó legelőn jár, friss forrásvíznél olthatja szomját. Adjon az Úr minél több ilyen lelki vezetőt magyar protestáns egyházainknak!

Febr. 25. Luk. 13:10-21. Tit. 2:11-15.

Az egész evangélium benne van ebben néhány versben. Az is, amit Isten cselekedett a mi üdvösségünkért (11. és 14. v.) az is, amit ennek következtében tőlünk vár Isten (12. v.) s az is, amit a jövőben tartogat számunkra. (13. v.) Az igehirdetők ma sem szólhatnak egyebet, mint ezeket a nagy, alapvető igazságokat, s lelkeket akarnak megnyerni Isten országának számára.

Febr. 26. Luk. 13:22—35, Jer. 8:4—10. Nem az víz bennünket az örök vesztésbe, hogy bűnösök vagyunk, hogy elfordultunk az Úrtól, s a magunk által választott úton járunk, mert hiszen akkor senki sem üdvözülhetne. Az víz bennünket a kárhozatba, ha nem akarunk visszafordulni a helytelen útról, ha az Úr figyelemzetését, hívó szavát újra meg újra megvetjük, elutasítjuk. Az Úr szeretetteljes hívó szava még egyre hangzik, fordulj vissza hozzám, tévelygő lélek, tagadd meg a magad bölcsességét, s légy engedelmes, aláztó gyermekké, várnak az atyai karok, vár a atyai ház!

Febr. 27. Luk. 18:31—43, I. Kor. 13: Márk 10:35—45, I. Kor. 1:21—31. Isten Igéje mindenütt nagy súlyt helyez a hitre mint legfontosabb szűkségre, s itt mégis úgy tetszik, mintha Pál apostol csak második helyre tenné a szeretet mellett. Pedig ennek az értelme tulajdonképen az, hogy amely hitből hiányzik a szeretet, az nem az igaz üdvözítő hit, mert a hit összeköttetés Istenel, Isten pedig szeretet. „Aki nem szeretet, nem ismerte meg az Istent, mert az Isten szeretet.” (I. Ján. 4:8.) Csak aki hit által megragadta Istent, annak szívében keletkezik az életre az szeretet, amelyről itt Pál apostol szól, de annak a szívében aztán életre is kel.

Febr. 28. Zsolt. 14, Tit. 3:1—8, 15. Pál erőteljes vonásokkal rajzolja meg itt az új-embert és az új-embert, aki nem a saját jó cselekedetei, hanem az Isten irgalmas sága által lett azzá, ami, keresztyül menve az újjászületésen a Szent-Lélek újjáteremtő munkája által. Melyik képben ismerjük magadra?

Vargha Gyuláné

„Fébé” Ev. Diakonissza Anyaház Nyomdája-Piliscsaba
Felelős vezető: Fekete Géza.